

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 253.529 van 20 april 2022
in de zaak A. 227.936/XIV-38.027**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sophie Copinschi
kantoor houdend te 1060 Brussel
Berckmansstraat 93
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 april 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 218.564 van 20 maart 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 250.723 van 28 mei 2021 is het debat heropend en is het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een aanvullend verslag opgesteld, op grond van artikel 17 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 november 2021.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn weergegeven in het arrest nr. 250.723 van 28 mei 2021. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Vooraf

4. Bij tussenarrest van 28 mei 2021 verwerpt de Raad van State het eerste middel en heropent hij het debat.

Thans volgt het onderzoek van het tweede middel.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij werpt in een tweede middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 [oud] Burgerlijk Wetboek, minstens het beginsel van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken”.

6. De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 15 april 2014 in de zaak Asalya tegen Turkije (hierna: het arrest Asalya) zou blijken dat het land van bestemming duidelijk dient te zijn voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *iuncto* 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), terwijl dergelijke interpretatie niet overeenstemt met de inhoud van het voornoemde arrest. De verzoekende partij wijst erop dat de betrokkene zich in die zaak tot het EHRM richtte nadat reeds een beslissing tot verwijdering was genomen en hij was ondergebracht in een centrum met het oog op zijn verwijdering. Het EHRM acht het weliswaar problematisch dat nooit werd

verduidelijkt waarheen de betrokkene zou worden verwijderd maar het koppelt die kritiek duidelijk aan de ten aanzien van de betrokkene genomen verwijderingsmaatregel. Volgens de verzoekende partij stelt het EHRM geenszins – hetgeen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte wel aanneemt – dat dergelijke verduidelijking reeds zou moeten gebeuren in een fase waarin, zoals te dezen, nog geen voornemen bestaat om de betrokkene te verwijderen. Het EHRM koppelt een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dus aan de concrete situatie van de betrokkene die werd vastgehouden met het oog op verwijdering, terwijl dit in de huidige zaak niet aan de orde is daar in de beslissing van de verzoekende partij duidelijk wordt overwogen dat de grens waarheen de huidige verweerder moet worden teruggeleid, nog moet worden onderzocht vermits verweerder niet beschikt over de daartoe vereiste documenten. Door aan te nemen dat in het arrest Asalya een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM verplicht wordt gesteld, ook op het ogenblik dat de lidstaat nog niet het voornemen heeft om de betrokkene gedwongen te verwijderen, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partij de inhoud van dat arrest.

7. De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht ten aanzien van Eritrea, terwijl de aanvankelijk bestreden beslissing geen verplichting oplegt tot terugkeer naar Eritrea. De aanvankelijk bestreden beslissing geeft louter aan dat huidige verweerder het grondgebied van het Rijk en dat van de Schengen-lidstaten moet verlaten en ze verduidelijkt dat nog niet kan worden bepaald waarheen huidige verweerder moet worden teruggeleid. Volgens de verzoekende partij blijkt uit geen enkel element dat verweerder met die beslissing werd opgelegd zich naar Eritrea te begeven. Aldus staat het verweerder vrij zich te begeven naar een land van keuze. De verzoekende partij acht de inhoud en de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanneemt dat die beslissing de verplichting inhoudt om naar een welbepaald land te gaan.

8. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij haar standpunt en gaat zij nog in op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 3 juni 2021 in de zaak BZ tegen Westerwaldkreis (Duitsland), dat haar standpunt zou ondersteunen.

Beoordeling

9. De Raad van State heeft in het arrest nr. 250.723 van 28 mei 2021 in de huidige zaak vastgesteld dat de beslissing van de verzoekende partij van 8 november 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog verwijdering een beslissing tot verwijdering uitmaakt en verder onder meer geoordeeld:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze oordelen dat ook te dezen een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM diende te gebeuren, ondanks de aangekondigde intentie in de aanvankelijk bestreden beslissing om eerst een ‘beslissing tot vaststelling van de grens’ te nemen waartegen een schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou kunnen worden ingesteld. Deze laatste intentie doet immers geen afbreuk aan de aard en de uitvoerbaarheid van de aanvankelijk bestreden beslissing, die uitdrukkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt zonder termijn voor vrijwillig vertrek met ‘beslissing tot terugleiding naar de grens’, waarvan wordt gesteld dat het ‘noodzakelijk’ is om verweerder ‘zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden’ en waarin als nationaliteit ‘Eritrea’ wordt vermeld, zonder verwijzing naar enig ander mogelijk land van bestemming. In het licht hiervan kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op wettige wijze op het standpunt stellen dat de aanvankelijk bestreden beslissing, op grond van de rechtsgrond en de motieven ervan, een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan en daarbij vaststellen dat het tegenstrijdig is om enerzijds een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen en anderzijds te stellen dat de grens later nog zal worden bepaald.”

En:

“Waar de verzoekende partij uit het arrest van het EHRM van 13 december 2016 afleidt ‘dat er slechts sprake is van een door de Lidstaat te voeren onderzoek, wanneer de Lidstaat het voornemen heeft om de betrokken vreemdeling effectief te verwijderen’, dient bovendien te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de bewoordingen van de aanvankelijk bestreden beslissing heeft afgeleid dat de verzoekende partij wel degelijk beoogde verweerder ‘zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden’ en dat zij daartoe beschikte over

een uitvoerbare beslissing, minstens een tegenstrijdige houding aannam. Artikel 3 van het EVRM verzet zich nochtans tegen dergelijke ambigue houding die een zinnig onderzoek naar de risico's van een verwijdering verhindert.”

De verzoekende partij gaat in het tweede middel dan ook uit van de verkeerde premisse dat het te dezen niet om een verwijderingsmaatregel zou gaan en dat er nog geen voornemen zou zijn om over te gaan tot verwijdering.

10. In het bestreden arrest staat met betrekking tot het arrest Asalya enkel te lezen:

“Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk moet zijn. Zo stelt het Hof in een zaak waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de betrokkene, het volgende: *‘the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.’* (EHRM 15 april 2014, Asalya/Turkije, § 113) (eigen vertaling: ‘het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, is te wijten aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende stukken ingediend door het Ministerie bij de nationale rechtbanken verduidelikten naar waar de verzoeker exact zou worden verwijderd. Zulke onduidelijkheid is onaanvaardbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van de verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinvol onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die manier de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.’)”.

Waar het ook te dezen gaat over een verwijderingsmaatregel, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de enkele zin dat volgens het EHRM voor een grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk moet zijn, geen betekenis gegeven aan het geciteerde arrest Asalya die niet overeenstemt met de bewoordingen of de inhoud ervan. Verder betreft de voorgehouden schending van de bewijskracht van dat arrest van het EHRM niet de juridische gevolgtrekkingen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eruit trekt voor wat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft.

11. In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting nog verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 3 juni 2021 in de zaak BZ tegen Westerwaldkreis (Duitsland), volstaat de vaststelling dat dit geen verband houdt met het middel waarin enkel de bewijskracht van het arrest Asalya aan de orde is.

12. Het tweede middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig april tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques